

HOOFDSTUK 1

Haar ogen voelen zwaar en ze is vermoeid, maar slapen lukt haar niet. Ze heeft het koud en voelt de rillingen door haar hele lichaam. Lise trekt de deken waar ze zich samen met haar broertje Michiel in heeft gewikkeld, iets meer over zich heen. Ze begrijpt nog steeds niet hoe haar broertje door alles heen is geslapen. Terwijl zij meteen wakker schrok toen het luchtalarm begon, was Michiel niet wakker te krijgen. Al meer dan drie uur zitten ze met z'n allen in de schuilkelder. Maar geen vliegtuig dat ze heeft horen overvliegen, geen geluid van gebroken glas omdat het geraakt is door een kogel, geen brullende motoren die over de landweggetjes rijden. Ze had wel wat meer verwacht, toen de woorden over de radio gingen dat Duitsland Nederland was binnengevallen.

‘Slaap je al?’ Robin haalt haar uit haar gedachten.

‘Nee, ik kan niet slapen; dat luchtalarm is... luid.’

‘Ik kan er ook niet van slapen’, fluistert haar oudste broer.

‘Zouden papa en mama al slapen?’ Door het donker van de kelder ziet ze alleen een schim van haar ouders.

‘Ik denk het wel.’ Hij praat zo zacht dat, als hun ouders wakker zouden zijn, ze het niet eens zouden horen.

Ze legt haar hoofd op zijn schouder en gaapt relatief hard.

‘Probeer maar wat te slapen’, zegt haar broer.

Alsof ze dat nog niet geprobeerd had. ‘Zal het proberen, welterusten.’

Dan is het weer stil. Ondanks dat ze eerst lang niet in slaap kon komen, houdt ze nu op Robins schouder haar ogen moeilijk open en valt ze uiteindelijk in slaap.

Al vroeg in de ochtend wordt Robin wakker. Hij wrijft de slaap uit zijn ogen, kijkt opzij en ziet dat Lise nog steeds met haar hoofd tegen hem aan ligt te slapen. Zonder haar wakker te maken, probeert hij haar hoofd van zijn schouder te halen. Even gaan haar ogen open, maar ze draait zich om en slaapt verder.

Iedereen slaapt nog en dus loopt hij zo zacht mogelijk naar boven. Omdat de derde tree van boven kraakt, slaat hij die met opzet over. Hij doet de deur van de kelder open en loopt de gang door naar de keuken. Hij loopt door naar het raam en wanneer hij de gordijnen opendoet, valt het daglicht de keuken binnen. De lucht is op een paar wolken na strakblauw. Even blijft hij staan en dan ziet hij iemand in de verte. Meteen beginnen zijn ogen te glunderen en komt er een lach op zijn gezicht.

Snel loopt hij de keuken weer uit. Waar zijn nou die sleutels? Hij kijkt om zich heen, maar kan ze niet vinden. Ze horen op het haakje naast de deur te hangen, maar daar hangen ze niet. Hij opent het laatje van het kastje dat op de gang staat. Na goed zoeken heeft hij de zilveren sleutels in zijn hand. Hij duwt de la dicht en maakt de deur zo snel mogelijk open. De steentjes onder zijn voeten maken veel lawaai als hij het erf oploopt. Door de bomen voor op het erf kan hij haar niet meer zien, maar dan ziet hij haar opnieuw.

Ze heeft hem ook gezien en stapt van haar fiets. Met een grote glimlach op haar gezicht straalt ze van blijdschap. 'Goeiemorgen.'

'Goeiemorgen.' Robin pakt haar beet en geeft haar een kus op de mond. Haar lippen voelen zacht op de zijne en meteen voelt hij de vlinders in zijn buik.

'Wat ben jij vroeg op weg.'

'Mijn moeder was bezorgd om mijn opa, dus vroeg ze of ik even wou gaan kijken.'

Robin verdrinkt zowat in haar donkere kraalooigjes; nog nooit was hij zo verliefd. Al vanaf de eerste dag dat ze elkaar zagen, wist hij dat hij haar moest ontmoeten. Hij wist toen nog niet eens haar naam. Nu wel: Annamarie.

'Jij bent zelf ook vroeg wakker.'

'Een kelder slaapt niet zo lekker.'

Annamarie moet erom lachen. 'Ik moet naar mijn opa.' Ze kijkt naar de boerderij schuin tegenover Robins huis.

'Is goed.' Hij geeft haar een kusje.

'Ik zie je snel.' Annamarie stapt weer op haar fiets. Robin blijft staan en kijkt haar achterna. Ze kijkt voordat ze het erf van haar opa op fietst nog om en glimlacht naar hem.

Robin komt weer in de keuken. Zijn dag kan nu al niet meer stuk. Hij snijdt een snee van het halve brood dat er nog ligt en smeert er jam op. Met het stukje brood in zijn handen loopt hij naar het raam. Terwijl hij een hap neemt van het brood, kijkt hij naar de boerderij aan de andere kant van de weg in de hoop nog een glimp van Annamarië op te vangen, maar ze is al naar binnen. Als hij het broodje op heeft, haalt hij de radio tevoorschijn. Hij gaat erachter zitten en zet hem aan. Er komt geen geluid uit. Hij draait aan de knopjes en probeert geluid te krijgen.

‘Goeiemorgen.’

Hij schrikt van Lise’s stem achter zich en doet de radio snel uit. ‘Goeiemorgen.’

‘Goeiemorgen’, zegt ook Michiel vrolijk, die achter haar aan is gerend.

‘Je hoeft niet zo te schrikken. Ik weet dat we een radio hebben.’ Lise neemt plaats op de stoel naast haar broer. ‘Dat weet ik.’

‘Nog iets nieuws gehoord?’

‘Krijg dat oude ding niet aan’, zegt hij hoofdschuddend.

‘Wat ben je trouwens vroeg op.’

‘Ja, ik werd wakker van jouw gesnurk in mijn oor’, plaagt hij.

Ze kijkt hem geïrriteerd aan. ‘Ik denk dat je dan jezelf hebt gehoord, want ik snurk niet.’

‘Nou, ik heb je toch ook horen snurken.’ Michiel zit te wiebelen op zijn stoel. Hij vindt het geweldig om met zijn oudere broer en zus mee te praten.

‘Je hebt niks van het luchtalarm gehoord, maar je hebt mij wel horen snurken?’ Ze gelooft er helemaal niks van, maar Michiel houdt stand en knikt uitbundig met zijn hoofd.

Ze heeft geen zin in verdere discussie en laat het erbij.

Inmiddels is het gehele gezin ontwaakt en na het ontbijt zit Lise samen met haar andere broer, Walt, huiswerk te maken aan de tafel in de keuken. Ze kijkt zuchtend naar het boek dat voor haar ligt.

‘Wat moet je leren?’ vraagt haar broer.

‘Geschiedenis.’ Ze vindt het vak maar niks en die jaartallen kan ze nooit onthouden. ‘Kun je me er niet mee helpen?’